

UNIVERSUMITE NAVIGEERIJAD

Silmitsi laevahukkudega, ilmuvad pääsemised. Päästetud merehädalised on “usinad, omakasupüüdlid”, justnagu nad oleksid pidanud maksma oma pääsemise eest. Ja niiviisi jäävad nad vaikseks -aktseptatsioon ja kuulekus-; kuid mitte mingi voorusliku olemisega, vaid hirmuga karistuse ees.

Jah. See ei toimu mitte ainult immigrantidega. See toimub inimkonnaga.

Ta navigeerib ilma suunata, sihitult ning jääb merehätta. Üleelamisest saab päästja. Ja sealt alates päästja ülemvõim, üleolek muutub diktaatoriks. Ja raske saab olema sõendada pöörduda tagasi navigeerimise juurde.

Ükskõik missugusest vaatevinklist vaadelduna, inimolend emigreerub lakkamatult. Ta elutseb ühes Universumi paigas, mis navigeerib katkematult. Ja ta ei jäta seda, ei peatu. Läheb... lõpmatuse poole, ent ei sattu merehätta. Ka väikesed olendid, kes elutsevad planeedil, navigeerivad samuti, vastavalt oma huvidele ja võimetele.

Samuti muutuvad navigeerijateks -olgugi et näiliselt on nad liikumatud- paiged, kuid oma mahhinatsioonidega, kujutelmade ja projektidega otsivad on oma aluste (oma haarde), omandite laiendamist.

Kui see paik, kus me resideerume, on pidevas navigatsioonis ja ei satu merehätta, siis kes elutseb selles paigas, ei ole kavandatud merehätta jäämiseks... ja päästmise vajamiseks; ning sealt altes, ei vaja õigustust kindlustunde ja vaikseks jäämise kohta.

Sarnane meie asupaigale Universumis, peab olema ka meie tegemine ja käitumine: navigeerida suunal Igaviku poole. Ilma kinnistumisteta; kaaslastega, seltskonnas. Ankrusse heitmise paikadeta, kaitsmata, kohustudes. Ründamata; dialoogis ja mõistvalt.

Ja niiviisi saaks inimkonda välja kuulutada “Universumite Navigeerijatena”.

Lõpeks ära navegatsiooni suitsiidid või merehädade orjad.

Ai!, Jumalik Müsteerium, navigeerijate giid.

Lõite meid ekspert rändajatena.

Edendasite meid kui suurepäraseid orienteerujaid.

Ai! Andsite meile tähed, et me ära ei eksiks,

referentsiks Lõpmatuse poole,

Igaviku rüpes.

Ai!... Ai! Andsite meile vajaliku häda-abi,

et me end kindlana tunneksime.

Vabad, vabastatud ja kindlad samaaegselt!

Ilma võlgnemata, võlas,

“miski”, mida võis pidada mingiks võlaks;

ja koos sellega nõudmine ja karistus.

Ai!...

Tähtsusetust palvest lähtudes

kuulutatakse pidulikult välja tõeline olemus,

-ai!-

mis meid paneks olema vastavalt Loomingu näole ja kujule.

Erandlikud navigeerijad, hämmastunud rändurid,

kes teavad, et nende elu

on palverännak Igaviku Lõpmatuse poole.

Lõpmatuste palverändurid,

Halastuse õrnades mähistes.

Ai! Ja kui, palvetades,

tunneme rahulolevat hoolitsust,

sellest, mis antakse ootamatult,

sellest, mis antakse peale surumata,

sellest, mis antakse rõõmuga,

sellest, mis antakse heldekäeliselt,

sellest, mis antakse nähtamatu müstilises vaikuses.

Ai! Me ei või alistuda, alla anda selle ees, kes ei kuula!,

selle ees, kes ainult iseennast kuulab

ja selle ees, kes soovib meid enda omaks teha...

kontrollida, domineerida!,

juhtida, end maksma panna, orjastada.

Ei, ei. Me ei saa alistuda, alla anda

selle ees, kes on vabastatud ja armastuse palverändur,

kuid kellest on kujunenud päästja,

kaitsja, hoidja, korraldaja...

ilma seda olemata.

Ei! Me ei või alistuda, alla anda

kellegi meiesuguse ees.

Me oleme naudingute ja meeldivuste väljendus.

Me oleme üllatuste, muljete ja uudishimu väljendus.

Me oleme külgetõmbe, armastuste ja ühtesulandumiste väljendus!

Me oleme meid ootavate igavikkude väljendus,

kuid meid kantakse!

Et halastuse, kaastundega meid kaetaks!,

ja muudetaks halastavateks.

Meie oleme näited

lakkamatult loovast Müsteeriumist!

Ja temale me võlgname, et tõeliselt tunda oma olemust, loomust!

Mis ei tulene huvidest ja kasu saamisest!;

saavutustest, tulemustest ja omanditest;

võimu- ja õigusemõistmise hetketest.

Me ei vaja õigusemõistmist,

sest Õiglane, korrektne on loodud, vajadusega, täpsusega, see, mis navigeerib.

*Me ei vaja käsku ega peale surumist!,
sest Lõpmatusel on varuks ükskõik mis tüüpi muutuja.*

*Me ei vaja olemist mina ega meie!
Vajame... ilma omanduse, omanditeta olemist.
Ja mitte kunagi ei ole me merereisil üksi.*

*Lootuse, usu,
fantaasia ja kujutelmade kaja!,
saadab meid katkematult.
Ning see teeb meid solidaarseks kõigege, mis rändab!*

*Ai!...
Kõik näib olevat ettenähtud ja koos üllatusega.
Kõik näib..., mitte ainult ei näi, vaid ka on, kingitus!*

*On kingitus, et "nii saagu".
On hingamise, kuulamise, maitsmise, nägemise, puudutuse kingitus...*

*Taevaaknad!, tühjadest avaustest,
Kui nad näivad olevat täis,
siis meie positsiooni konstantsena hoidmise tõttu.*

Kuid tegelikult on nad tühjad.

Ning kui nad sisenevad sellesse tühjusesse,

see on siis, kui me tunneme end kantuna,

hoolikalt...sisse mässitutena!

Me ei saa jätta oma kingipakiks olemist.

Me ei või lahti harutada loovat, ühendavat sõlme, sidet.

Meil ei ole sissepääsu üllatuse juurde, millest me oleme.

Kuid teame, et müsteeriumit transpordime.

Et Müsteerium meid orienteeriks ja meid "võimekaks" teeks.

Meil pole võlga ega võlgnevust kellegile.

Küll on meil külgetõmme ja ühendus kõigega.

Ja niiviisi oleme navigeeriv hõim (hisp keeles: *tribu*), ilma tribuutideta!; ilma tribüünita. Laetud piisava alandlikkuse ja kuuletumisega. Katkematus missioonis. Usu lippude ja plakatitega, kaastundega!, armulikkuse ja vabanemisega.

Ai!... Ma ei ole enda oma. See vabastab mind minu viimasest..., minu viimasest orjusest!, mis on minu identiteet, minu projekt, minu omand.

Ma ei ole enda oma ning esindan ühte maagilist loovat hetke! Üks üllatus ja lunastav, vabastav kingitus, võimeline harduma ja muutma hardaks teisi!...Olema inversiooni kaja.

Olen ühe loova akti inversioon. Kuid ma ei ole võlgu. Ma ei ole kasu, tulu. Ma ei ole tootja. Olen armastuse väljendus. Ja kui selline, temale võlgnen, sest tema on see, mis minust välja voolab. Tema on see, mis annab tähenduse..., et tunda kuidas mind kantakse. Ja iga arrogantsuse ees, mis ilmub kui petis, kui panustaja, peab olema valvas, et oma olemust ära tunda, mida palve mulle katkematult väljendab.

Ja niiviisi ei ole laevahukke! Ei ole uppunuid. Ei matuseid, ei matusetseremooniaid, ega surnuaedu. On Müsteeriumi hõljuvad olendid, kes

navigeerivad oma naudingu võimes..., elades! Ehk siis... "vaadates, jälgides". Vaadates, jälgides muljetavaldavat Müsteeriumi... lähedalolev, vahetu, kaugel ja fantaasiarikas.

Ai!... Katkematu ja vastupidav palvuslik mälestus toidab mind ja vabastab mind minu ülbuse survest. Vabastab mind hirmust, mis mind jälitab; see, mis tahab minu üle võimust võtta. Ja viib mind... nende suunas, kes on armastajad ja armastatud! Ja ma lähenen neile, kes mind ei jälita; neile, kes mind ei karista.

Ei, ma ei ole..., ei ole iseseisev, sõltumatu ühik, otsustamatu, "lahtine" ja arrogantne oma isiksuses. Ma ei ole seda. See viib mind omadiks, kuuluvaks iseendale! Ja iseenesestkimõista, üritab kavalalt, riikalikult hoida oma valduses kokkupõrget, jälitamist või põgenemist.

Ma ei kuulu iseendale. Ma ei ole enda omanik.

Ja mida enam ma iseenda omanikuks saan, seda enam kordi ma merehätta satun. Merehätta satun põhjusel, et ma kordan ja kordan! Ai!, milline korduste terror!

Ei oska navigeerida see, kes end omab ja see, kes omab. Temast saab merehädaline ja keegi temasarnane päästab ta.

Kuid näib olevat veel vara omaks võtta, et ma ei ole enda oma, et ma ei kuulu iseendale, ma ei ole oma tegude, toimingute omanik, vaid ma tahan...-tahan, tahan; mitte armastada, sest see, kes tahab, juba ei armasta-, vaid ma tahan olla mina, andmata enesele aru, et ma ei kuulu kellegile.

Väljaarvatud siis, kui –üheks hetkeks-, palve mind liigutab ja mul tekivad külmavärinad tõelisest vabanemisest. Seega ma märkan sügavikku, mis on selle vahel, mida mina taotlen! ja mida taotleb elu.

Ai!, milline häda ja viletsus on olla mina! Ai!, milline häda ja viletsus on olla enda ja oma tegude oma! Alati võlas teistega ja teised minuga. Ja niiviisi moodustub võlgu olev, põiklev, kartlik, ebasiiras, riikalik ja petlik kogukond.

Ai!, ai! Kui ma armastusest tulen ja armastuse peegeldus olen, kuidas siis... kuidas ma siis seda tahan ja seda omada üritan? Kuidas ma selle siis pantvangistan, kinni hoian, selle tagasi lükkan, ja seda kas luban või siis varjan? Kuidas siis nii, et see on mulle antud üllatuses ja imetluses ja mina muudan selle omandiks..., mis aktsepteerib, mis tagasi lükkab, mis tuleb ja läheb? Ma muudan selle piinaks, ilma lunastuseta.

Ei! See ei ole mina!... Isegi mina ei ole mina. "Isegi mina ei ole mina." Olen väljendus.

Minu esindajaks on Looming. Minu ekvivalendiks on Müsteerium. Minu tunnistus, minu armastus. Mis ei ole minu oma; vaid on kõigest peegeldus sellest, mida katkematult vastu võtan.

Ai!... Pragude vahelt imbub sisse valgus. Ta ei ürita pimedust süüdi mõista.

Ai!... Pragude vahel liigub jumalik pupill.

Ai! Ja ma liigun nagu tuul. Nagu pehme briis, mis kulgeb läbi lainete vahelt.

Ai!... Ilma limitideta!, unistades! Muutes end Müsteeriumi kajaks, mille tundmist ma ei vaja!..., sest katkematult ma sünnin.

Valguse transiidina end tunnen! Ja kui jaaniussike hüppab, tema väljendus kõlab mulle –ai!-... ja ma ei vaja tema nägemist. Aga see, mis välja voolab, olen samuti mina.

Ai!, milline elu õrnus!, mis mind igas nurgas ootab... koos parema! ja parema! ja parema ja parema üllatusega!

Nagu hulkuv palverändur, kes juhindub armastuse terase vaistu järgi, ei lase ma ennast petta raskusest ning ma lähen ringi... või hüppan sellest üle.

Armastuse käed kutsuvad mind. Edasilükkamist ei tohi olla. Ainult selgus.

Vaikus, kaasa-aitaja kaugustest...

Vaikus, armastaja lähedusest..., kes õhkab!

Vaikus... Fantaasiatest pärinevad pisarad.

Vaikus... Pühendunud..., sest oleme.

***